Generální finanční ředitelství
Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

Sekce právní

GFR07284721
ESS

Č. j.: 72258/21/7700-10123-711442

Všem finančním úřadům, vč. Specializovaného finančního úřadu
Odvolacímu finančnímu ředitelství

METODICKÝ POKYN
k institutu uspokojení navrhovatele podle § 62 soudního řádu správního a dalším možnostem nápravy nežádoucího stavu vyvolaného žalobou napadeným rozhodnutím

Tento metodický pokyn upravuje problematiku aplikace institutu uspokojení navrhovatele podle § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**SŘS**"), v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí orgánu Finanční správy ČR (dále jen „**správce daně**") vydanému při správě daní, a to ve vazbě na další možnosti nápravy nežádoucího stavu vyvolaného žalobou napadeným rozhodnutím postupem podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**").

Čl. I.
Možnosti nápravy nežádoucího stavu vyvolaného žalobou napadeným rozhodnutím

1. **[vyhodnocení vhodné formy nápravy]** Shledá-li žalovaný správce daně existenci nežádoucího stavu vyvolaného jím vydaným rozhodnutím[1], které je napadeno správní žalobou (v tomto směru není limitován pouze žalobními důvody), je namístě bez zbytečného odkladu vyhodnotit a dle situace provést relevantní úkony za účelem jeho napravení (tj. zrušit/změnit rozhodnutí pomocí odpovídajícího opravného/dozorčího prostředku nebo provést jiný úkon[2]), případně iniciovat nápravu, není-li k provedení relevantního úkonu sám oprávněn[3].

2. **[možnosti nápravy]** Napravení nežádoucího stavu v době probíhajícího řízení o žalobě není omezeno pouze na případy, kdy napravením současně dojde k uspokojení navrhovatele ať už v režimu § 62 SŘS (viz čl. II. a III. tohoto metodického pokynu), či faktickému (viz čl. IV. tohoto metodického pokynu), ale je možné i v případě, kdy k uspokojení objektivně nedojde[4] (viz čl. V. tohoto metodického pokynu).

   Odstraňovat lze tedy i takové vady činící stav nežádoucím, které navrhovatel v žalobě nenamítl, a to i když by to bylo objektivně v jeho neprospěch[5]. Konkrétní právní normy zakládající oprávnění správce daně provést nápravu nežádoucího stavu však v tomto směru mohou obsahovat určitá omezení, jako je tomu v případě přezkumného řízení podle § 124 daňového řádu, jehož výstupem nemůže být změna žalobou napadeného rozhodnutí v neprospěch navrhovatele.

---

[1] Tedy jak vady rozhodnutí jako takového, tak i jiné „nesprávnosti".
[2] Např. podle konkrétní situace provést změny na osobním daňovém účtu navrhovatele (např. zrušit předpis úroku z prodlení), prohlásit nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí apod.
[3] Typicky podat podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 121 daňového řádu.
[4] Tj. kdy nejsou odstraněny všechny navrhovatelem namítané vady.
[5] Typicky půjde o odstranění vady postupem podle § 121 a násl. daňového řádu s výsledným zvýšením částky stanovené daně a/nebo odstranění vady cestou provedení adekvátních záznamů/změn na osobním daňovém účtu.

Je třeba rovněž vzít v potaz povahu zjištěného nežádoucího stavu v návaznosti na předmět a průběh řízení o žalobě ve správním soudnictví a vyhodnotit, jaká cesta bude nejvhodnější k zajištění zákonnosti daňového řízení při zohlednění mj. zásad rychlosti řízení a hospodárnosti tak, aby např. přezkum nebyl žalovaným správcem daně iniciován (ev. nařízen či vyřízen) krátce před tím, než se správní soud rozhodne vydat rozsudek ve věci (samozřejmě pokud o tom správce daně ví), kde je zjištěný nežádoucí stav namítaný, apod.

Čl. II.
Náprava v režimu institutu uspokojení navrhovatele podle § 62 SŘS

1. **[podstata institutu uspokojení navrhovatele]** Institut uspokojení navrhovatele (resp. žalobce) slouží jako prostředek dosažení nápravy nežádoucího stavu vyvolaného žalovaným správním orgánem (typicky jeho rozhodnutím), a to tím, že tento orgán provede sebereflexi svého žalobou napadeného úkonu a vlastní aktivitou odstraní předmět sporu (typicky právě napadené rozhodnutí) dříve, než je o správní žalobě poprvé meritorně rozhodnuto soudem. Účelem je co nejvíce zrychlit proces nápravy a minimalizovat náklady (soudního řízení, úroků atd.).

2. **[základní předpoklady realizace]** K tomu, aby mohlo dojít k úspěšné realizaci institutu uspokojení navrhovatele, nepostačuje, aby žalovaný správce daně provedl úkon, který objektivně směřuje k uspokojení navrhovatele, ale je vyžadována i akceptace takového úkonu ze strany navrhovatele jako dostatečné nápravy nežádoucího stavu[6] (nejde-li o případ, kdy je krajský soud oprávněn sám konstatovat, že k uspokojení navrhovatele došlo). Toto vše přitom musí být realizováno prostřednictvím příslušného krajského soudu a završeno zastavením řízení o žalobě podle § 62 odst. 4 SŘS z důvodu uspokojení navrhovatele. Pokud uvedené základní předpoklady nejsou splněny, proběhne „standardní" soudní řízení správní.

3. **[speciální typ přezkumného řízení]** K uspokojení navrhovatele v režimu § 62 SŘS zrušením/změnou žalobou napadeného rozhodnutí vydaného při správě daní je určen speciální typ přezkumného řízení podle § 124 daňového řádu. K jeho provedení je v rámci zrychlení oprávněn přímo správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a to pouze v době probíhajícího soudního řízení správního proti rozhodnutí, které má být přezkoumáno. Při jeho realizaci není nařizováno přezkoumání rozhodnutí. Jediným úkonem v rámci tohoto řízení bude zpravidla vydání rozhodnutí o zrušení nebo změně[7] žalobou napadeného rozhodnutí.

4. **[kumulativní splnění podmínek § 124 daňového řádu a § 62 SŘS]** Vydání rozhodnutí na základě § 124 daňového řádu samo o sobě nezakládá důvod pro automatické zastavení soudního řízení pro uspokojení navrhovatele. Aby toto rozhodnutí mohlo být považováno *de iure* (tj. podle práva) za uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 SŘS[8] a vést k zastavení soudního řízení z důvodu uspokojení navrhovatele, musí být splněny i podmínky stanovené v § 62 SŘS[9]. Z pohledu aktivity žalovaného správce daně je potřeba věnovat pozornost těm podmínkám stanoveným v § 62 SŘS, jejichž splnění je žalovaný správce daně schopen zajistit.

---

[6] V takovém případě není rozhodné, zda reálně došlo k odstranění všech vad vytýkaných navrhovatelem.
[7] Nikoliv však v neprospěch navrhovatele (viz výše).
[8] Samo o sobě nepostačuje, že fakticky (reálně) byl navrhovatel postupem žalovaného uspokojen, pokud k tomuto uspokojení dojde mimo režim § 62 SŘS.
[9] K vymezení těchto podmínek viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2010, č. j. 3 Ads 148/2008-70.

5. **[časový rámec]** Z časového hlediska lze navrhovatele postupem podle § 62 SŘS uspokojit pouze v době od zahájení soudního řízení správního do vydání[10] prvního meritorního rozhodnutí krajského soudu o žalobě (§ 62 odst. 1 SŘS)[11]. Dílčí rozhodnutí soudu vydaná v průběhu soudního řízení nejsou z pohledu konce tohoto časového rozmezí relevantní[12]. Pouze v takto vymezeném časovém rámci může být úkon žalovaného správce daně proveden a aprobován jako úkon, kterým je navrhovatel uspokojen podle § 62 SŘS.

   Vydáním prvního meritorního rozhodnutí krajského soudu o žalobě je naplněna podmínka „*dokud soud nerozhodl*" uvedená v § 62 odst. 1 SŘS, proto v případně navazujících procesních fázích řízení před správními soudy (v řízení o kasační stížnosti, ev. v opětovném řízení před krajským soudem po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem) již aplikace § 62 SŘS není možná[13]. To však správci daně nebrání v tom, aby i poté (mimo režim § 62 SŘS) provedl úkony (viz čl. IV. a V. tohoto metodického pokynu), které směřují k odstranění nežádoucího stavu (pokud k tomu má dánu pravomoc a jsou pro to v konkrétním případě naplněny všechny zákonné předpoklady), byť tyto již nemohou být soudem zohledněny formálně v režimu § 62 SŘS, i kdyby jimi materiálně docházelo k uspokojení navrhovatele. Probíhající soudní řízení správní v tomto směru samo nepředstavuje procesní překážku, na rozdíl od jeho výsledku[14].

6. **[sdělení záměru uspokojit navrhovatele]** Pokud má být náprava nežádoucího stavu provedena v režimu § 62 SŘS (tedy v daňovém řízení dle § 124 daňového řádu), je vždy vyžadováno, aby žalovaný správce daně sdělil správnímu soudu svůj záměr uspokojit navrhovatele, a to nejlépe tak, aby bylo patrné, co hodlá vykonat k uspokojení navrhovatele[15]. Správci daně se ukládá toto sdělení učinit před[16] provedením úkonu, jehož účelem má být uspokojení navrhovatele, a navrhnout[17] soudu lhůtu k vydání nového rozhodnutí a jeho oznámení soudu a navrhovateli. Bez takto projevené vůle směřující ke smírnému ukončení sporu nejsou splněny všechny předpoklady pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 SŘS. Pokud si žalovaný správce daně za účelem provedení úkonu směřujícího k uspokojení navrhovatele potřebuje opatřit správní spis, který má toho času k dispozici správní soud, vyžádá si jej současně s vyrozuměním o svém záměru uspokojit navrhovatele.

7. **[stanovení lhůty pro uspokojení navrhovatele]** Lhůtu k vydání nového rozhodnutí nebo opatření, popř. k provedení jiného úkonu, stanovuje předseda senátu příslušného správního soudu. Uplynutí této lhůty samo o sobě nebrání provedení přezkumného řízení podle § 124 daňového řádu, nicméně pokud lze podle konkrétních okolností případu předpokládat, že nebude délka stanovené lhůty dostačující, je namístě požádat krajský soud o adekvátní prodloužení lhůty a tuto žádost odpovídajícím způsobem zdůvodnit. Nestanovení lhůty k vydání nového rozhodnutí samo o sobě nebrání žalovanému správci daně provést úkon, kterým žalobce hodlá uspokojit.

---

[10] Den nabytí právní moci v tomto směru není určující.

[11] Totéž obdobně platí i v případě, kdy bylo řízení o žalobě zastaveno, nebo soud odmítl žalobu, neboť v těchto případech není splněna podmínka probíhajícího soudního řízení o žalobě.

[12] Vydání rozhodnutí neukončujícího řízení, typicky výzvy, nepředstavuje naplnění podmínky „*dokud soud nerozhodl*" uvedené v § 62 odst. 1 SŘS, tudíž vydání takového rozhodnutí nezakládá konec časového rozmezí, v rámci něhož lze realizovat uspokojení navrhovatele v režimu § 62 SŘS.

[13] K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 Ads 3/2013-41.

[14] Viz § 121 odst. 2 daňového řádu.

[15] Viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2020, č. j. 3 Ads 148/2008-70.

[16] Sdělení záměru uspokojit navrhovatele až po provedení úkonu, jehož účelem má být uspokojení navrhovatele (i v tomto případě by tak bylo možné učinit pouze v průběhu řízení před krajským soudem, viz výše), není především z pohledu hospodárnosti žádoucí, jakkoliv je (viz např. rozsudek Nevyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 192/2016-23) obecně připuštěno.

[17] To z praktických důvodů (jde o signál správnímu soudu, jak dlouhý časový úsek bude pravděpodobně správce daně potřebovat k provedení zamýšleného úkonu), jakkoli se nejedná o zákonnou povinnost.

Čl. III.
Účinky rozhodnutí vydaného podle § 124 daňového řádu

1. **[oznamování rozhodnutí]** Rozhodnutí vydané podle § 124 daňového řádu se oznamuje v režimu daňového řádu jeho příjemci (navrhovateli) a dále krajskému soudu v režimu § 62 odst. 2 SŘS (v postavení orgánu rozhodujícího o žalobě), a to ve lhůtě stanovené krajským soudem (byla-li stanovena).

2. **[nabytí právní moci]** Pokud správní soud na základě § 62 odst. 4 SŘS zastaví řízení o žalobě z důvodu uspokojení navrhovatele (zastavení z jiného důvodu v tomto případě nepostačuje), dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým je řízení zastaveno, nabývá právní moci i rozhodnutí vydané podle § 124 daňového řádu k uspokojení navrhovatele (§ 62 odst. 5 SŘS). Jedná se o speciální pravidlo pro určení dne nabytí právní moci.

3. **[nenabytí právní moci]** Nenabude-li takto (viz čl. III. bod 2. tohoto metodického pokynu) rozhodnutí žalovaného správce daně vydané podle § 124 daňového řádu právní moci[18] (o čemž žalovaný správce daně sepíše úřední záznam nejpozději poté, kdy dojde ke skončení řízení o žalobě, pokud tato skutečnost nevyplývá z jiného spisového materiálu), nezavazuje svého příjemce a správce daně k němu ve své rozhodovací činnosti dále nepřihlíží[19]. O tom je možné příjemce tohoto rozhodnutí (navrhovatele) vhodným způsobem vyrozumět. Právní moci takové rozhodnutí nenabude ani později (obecné pravidlo obsažené v § 103 odst. 1 daňového řádu se neaplikuje), nejedná se však o rozhodnutí nezákonné, či dokonce nicotné, které by bylo třeba jakkoliv revokovat.

4. **[náprava po ukončení soudního řízení z formálního důvodu]** Je-li řízení o žalobě ukončeno odmítnutím žaloby nebo zastavením řízení z jiného důvodu, než z důvodu uspokojení navrhovatele, přitom žalobou napadené rozhodnutí zakládá nežádoucí stav (bez ohledu na to, zda důvody nežádoucího stavu existovaly již v době probíhajícího soudního řízení, či vznikly až později), je správce daně povinen bez zbytečného odkladu vyhodnotit a případně provést relevantní úkony za účelem jeho napravení (tj. zrušit/změnit rozhodnutí pomocí odpovídajícího opravného/dozorčího prostředku nebo provést jiný úkon), případně iniciovat nápravu, není-li k provedení takového úkonu sám oprávněn.

Čl. IV.
Uspokojení mimo režim § 62 SŘS

1. **[priorita uspokojení v režimu § 62 SŘS]** Napravit nežádoucí stav a uspokojit navrhovatele (mimo režim § 62 SŘS se jedná o uspokojení toliko faktické, nikoliv *de iure* podle § 62 SŘS) je možné i mimo režim institutu uspokojení navrhovatele. Pokud to však v konkrétním případě lze[20], je namístě učinit potřebné kroky směřující k tomu, aby bylo možné soudní řízení zastavit z důvodu uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 SŘS.

2. **[postup při realizaci nápravy]** Postup při realizaci nápravy nežádoucího stavu mimo režim § 62 SŘS prováděné během probíhajícího soudního řízení se neliší od postupu v situaci, kdy soudní řízení správní neprobíhá. Lze k tomu využít všechna za tímto účelem běžně využitelná oprávnění, která správci daně náleží bez ohledu na to, zda došlo k zahájení soudního řízení správního, či nikoliv (např. oprávnění provést obecné přezkumné řízení podle § 121 a násl.

[18] Typicky je-li řízení o žalobě ukončeno rozhodnutím o zamítnutí žaloby, rozhodnutím o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, nebo rozhodnutím o zastavení řízení z jiného důvodu než z důvodu uspokojení navrhovatele podle § 62 odst. 4 SŘS.

[19] Takové rozhodnutí nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté.

[20] To je podmíněno mj. tím, že postup žalovaného správce daně nezasáhne práva a povinnosti třetích osob, stejně jako konkrétní procesní a skutkovou situací.

daňového řádu). Samotná skutečnost probíhajícího řízení o žalobě vedené před správním soudem tomu obecně nebrání.

Čl. V.
Náprava nežádoucího stavu bez uspokojení navrhovatele

Pro postup správce daně při realizaci nápravy nežádoucího stavu, kdy nedochází k uspokojení navrhovatele, prováděné během probíhajícího soudního řízení platí totéž, co je uvedeno v čl. IV. bodu 2. tohoto metodického pokynu k postupu při realizaci nápravy mimo režim § 62 SŘS.

Čl. VI.
Informační povinnost žalovaného správce daně

Žalovaný správce daně vždy (bez ohledu na to, zda tak je, či není, činěno v režimu § 62 SŘS[21]), když má v úmyslu učinit či již učinil[22] úkon s dopadem do probíhajícího soudního řízení správního[23] nebo se dozví, že takový úkon učinil jiný správce daně[24], informuje (s alespoň stručným vysvětlením nastalé situace) bezodkladně o této skutečnosti příslušný správní soud a při postupu mimo režim § 62 SŘS ve smyslu čl. IV. a V. tohoto metodického pokynu zváží podle konkrétní procesní situace[25] též podání návrhu na přerušení soudního řízení správního ve smyslu § 48 odst. 3 písm. a) SŘS. Těmito úkony lze předejít případným nežádoucím procesním situacím.

Čl. VII.
Problematika obecného přezkumného řízení podle § 121 a násl. daňového řádu za probíhajícího soudního přezkumu rozhodnutí

1. **[realizovatelnost obecného přezkumného řízení]** Probíhající soudní řízení správní obecně nebrání nařízení, ani provedení přezkoumání napadeného rozhodnutí dle § 121 až 123 daňového řádu, a to jak v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak v průběhu řízení o kasační stížnosti.

   Daňový řád, ani SŘS ve svém § 62 totiž nevylučují nařízení či provedení přezkumného řízení dle § 121 až 123 daňového řádu v průběhu soudního přezkumu přezkoumávaného rozhodnutí[26]. Daňový řád v § 121 odst. 2 vylučuje pouze nařízení přezkoumání rozhodnutí v rozsahu, ve kterém bylo rozhodnutí vydané při správě daní přezkoumáno ve správním soudnictví.

   Dalším procesním důvodem pro připuštění přezkumného řízení dle § 121 daňového řádu v průběhu soudního přezkumu je i fakt, že navrhovatel může svoji žalobu vzít zpět, což by vedlo ke zbytečnému oddalování odstranění nezákonnosti napadeného rozhodnutí prostřednictvím nařízení jeho přezkoumání.

2. **[vztah k přezkumnému řízení podle § 124 daňového řádu]** Připuštěním realizace obecného přezkumného řízení i v době probíhajícího soudního přezkumu rozhodnutí není

[21] Tedy např. i v případech, kdy bude přezkum napadeného rozhodnutí nařízen dle § 121 daňového řádu mimo režim § 62 SŘS. Stále totiž půjde o zásah do rozhodnutí, o kterém bude soud rozhodovat.
[22] K informování až po provedení úkonu (nejde-li ovšem o předem soudu avizovaný úkon) by mělo docházet pouze v odůvodněných případech (typicky dozví-li se správce daně o podané žalobě až po provedení úkonu).
[23] Např. vydal rozhodnutí v přezkumném řízení.
[24] Např. bylo nařízeno přezkoumání rozhodnutí.
[25] Např. v situaci, kdy je soud takto informován o záměru činit kroky podle § 121 a násl. daňového řádu, lze z důvodu procesní opatrnosti podání takového návrhu na přerušení soudního řádu správního doporučit vždy.
[26] Např. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 11 Af 18/2017-41.

možnost samostatného uspokojení navrhovatele přezkoumáním rozhodnutí podle § 124 daňového řádu dotčena, a pokud je na konkrétní situaci toto ustanovení (tj. § 124 daňového řádu) aplikovatelné, má jeho užití s ohledem na zásady hospodárnosti a procesní ekonomie aplikační přednost.

3. **[obdržení podnětu k nařízení přezkoumání]** Pokud je v průběhu soudního přezkumu rozhodnutí podán podnět k nařízení přezkoumání tohoto rozhodnutí, příslušný správce daně se musí podnětem zabývat[27].

   Jestliže po předběžném posouzení věci dospěje příslušný správce daně k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, kdy správce daně, který v řízení rozhodl v posledním stupni, ve svém podnětu/stanovisku neshledal důvody k aplikaci § 124 daňového řádu, nařídí přezkoumání rozhodnutí podle § 121 daňového řádu.

   Pokud je v konkrétní situaci namístě aplikovat § 124 daňového řádu, je nadřízený správce daně oprávněn podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 121 daňového řádu neakceptovat a „vrátit“ věc s odůvodněním k postupu dle § 124 daňového řádu. To však jen za předpokladu, že podnět byl dán žalovaným správcem daně, neboť pouze ten může v daném případě navrhovatele postupem podle § 124 daňového řádu reálně uspokojit.

   Neakceptování podnětu a „vrácení“ věci s odůvodněním k postupu dle § 124 daňového řádu není možné, jde-li o podnět podaný někým jiným, než správcem daně, který v řízení rozhodl v posledním stupni (v tomto případě je nutno respektovat vůli osoby, jež podnět podala). Nicméně tím není dotčena povinnost žalovaného správce daně učinit na základě § 124 daňového řádu z moci úřední kroky směřující k uspokojení navrhovatele, jsou-li pro to dány důvody. Pokud by mělo dojít k využití § 124 daňového řádu v jiném, než plném rozsahu podnětu[28], bude svou činnost žalovaný správce daně koordinovat se správcem daně příslušným pro nařízení přezkoumání rozhodnutí dle § 121 daňového řádu[29].

4. **[rozsah, ve kterém nelze nařídit přezkoumání]** V rozsahu, ve kterém bylo rozhodnutí vydané při správě daní přezkoumáno ve správním soudnictví, nelze podle § 121 odst. 2 daňového řádu nařídit přezkoumání rozhodnutí. Rozsah přezkoumání ve správním soudnictví je přitom vymezen faktickým věcným přezkoumáním žalobních námitek (včetně přezkoumání napadeného rozhodnutí z pohledu vad, k nimž musí být přihlíženo z moci úřední) a jejich vypořádání příslušným soudem. Uplatnění žalobních námitek totiž samo o sobě neznamená, že se jimi soud bude věcně zabývat (např. v případě odmítnutí žaloby). Pouhým vyjádřením se soudu k určité problematice související s napadeným rozhodnutím, aniž by se jednalo o nosné důvody rozhodnutí (tj. vyjádřením se toliko „nad rámec“[30]), nedochází k přezkoumání napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví, jak to má na mysli § 121 odst. 2 daňového řádu, potažmo nedochází ani k omezení rozsahu, ve kterém lze nařídit přezkoumání napadeného rozhodnutí podle tohoto ustanovení. Stejně tak k přezkoumání rozhodnutí vydaného při správě daní nedochází ani tím, že se k němu soud vyjádřil při přezkoumání jiného rozhodnutí.

   Nabytí právní moci rozsudku je navázáno na jeho doručení účastníkům. Podání kasační stížnosti samo o sobě nemá na právní moc kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu vliv. Vedle rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci kasační stížnosti tak

[27] Shodně, pokud by podnět byl uplatněn před zahájením soudního přezkumu, tak správce daně daný podnět vyřídí, i kdyby se tak stalo až po zahájení soudního přezkumu.
[28] V takovém případě je, dle skutkových okolností, myslitelné posouzení podnětu, dle jeho skutečného obsahu (§ 70 odst. 2 daňového řádu), jakožto návrhu k realizaci postupu dle § 124 daňového řádu.
[29] Nejlépe přiložením návrhu takového rozhodnutí ke svému stanovisku.
[30] Zpravidla uvozením textu slovy „*obiter dictum*“ nebo v použitém kontextu. V praxi však nelze vyloučit případy, kdy soud nosné důvody svého rozhodnutí vtělí do pasáže označené jako „*obiter dictum*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Afs 67/2008-112).

je platformou vymezující rozsah, ve kterém bylo rozhodnutí vydané při správě daní přezkoumáno ve správním soudnictví, i pravomocný rozsudek krajského soudu[31].

Rozsah, ve kterém bylo rozhodnutí vydané při správě daní přezkoumáno ve správním soudnictví, je posuzován k okamžiku, kdy je přezkoumání rozhodnutí podle § 122 odst. 1 daňového řádu nařizováno. Pozdější změna tohoto rozsahu nemá zpětně vliv na posouzení rozsahu, ve kterém nelze nařídit přezkoumání rozhodnutí podle § 121 odst. 2 daňového řádu – pokud by se nicméně soud v průběhu přezkumného řízení věcně ve svém rozhodnutí vyjádřil k důvodům, pro které bylo nařízeno přezkoumání daného rozhodnutí, je namístě se danou argumentací zaobírat a případně i zastavit přezkumné řízení, pokud již není relevantní (tedy např. soud souhlasí s původním postupem správce daně).

Čl. VIII.
Zrušovací ustanovení

Tento metodický pokyn zrušuje Metodický pokyn k problematice přezkumného řízení podle § 121 a násl. daňového řádu za probíhajícího soudního přezkumu rozhodnutí č. j.: 28476/19/7700-10123-711442 ze dne 11. 11. 2019.

Čl. IX.
Účinnost

Tento metodický pokyn nabývá účinnosti šestým pracovním dnem po jeho podpisu.

Ing. Mgr. Radim Patočka, Ph.D.
ředitel sekce

Na vědomí
Odboru 32 – Daňová legislativa Ministerstva financí
Odboru 39 – Správní činnosti Ministerstva financí
Generálnímu ředitelství cel
Sekci metodiky a výkonu daní Generálního finančního ředitelství
Sekci informatiky Generálního finančního ředitelství
Odboru daňových informačních systémů Generálního finančního ředitelství
Sekci daňové kontroly a analytiky Generálního finančního ředitelství
Odboru vymáhání Generálního finančního ředitelství
Odboru dotací a ostatních agend Generálního finančního ředitelství
Oddělení právně-analytickému Generálního finančního ředitelství
Oddělení soudních a správních agend Generálního finančního ředitelství

[31] Nicméně je nutno zohlednit jeho případnou změnu/zrušení ze strany Nejvyššího správního soudu, ev. i zásahy ze strany krajského soudu, který tento rozsudek vydal (typicky v případě oprav zřejmých chyb).

Elektronicky podepsáno
29.11.2021
Ing. Mgr. Radim Patočka Ph.D.
ředitel sekce